

Zima v naší školce

Pod nohama křupe mrznoucí sníh, ze zasněženého kopečka si na „lopatě“ frčí další závodník a rozesmáté tváře dětí se barví do růžova. Paní učitelka občas odbornou jízdou dráhu „otestuje“, je-li vše v pořádku. Je. Sníh je správně studený a mokrý, imunitní systém posílen, inspirace pro kreativní tvoření nastartována.

Tam, kde ještě nedávno vládl velký vánoční strom, jsou ve sněhu vyšlapané cestičky, propletené do jednoduchého labyrintu. Stále nám v uších doznívá něžná melodie andílka, který nás vedl předvánoční voňavou cestou ze smrkového chvojí ke štědrému Mikuláši a strašidelnému čertíkovi. A přesto, že už je dávno po vánocích, jsou nám stále v patách. Náš osobní kritik, snílek i spravedlivý soudce. Ten, kterému chceme zrovna naslouchat.

S dětmi čas plyne veseleji. I když paní Zima vyměnila sněhovou peřinu za blátivou, ve školce jsme si zimní sportování nenechali ujít. Papírové lyže šikovně klouzaly po koberci a boty z krabic od kapesníčků skvěle padly všem. Vždyť to byla univerzální velikost. Namalovaní sněhuláci na oknech překvapeně kroutili hlavami, když kolem nich proletěla papírová sněhová koule. To byla koulovaná!

Ptáčkům jsme nasypali zrníčka, zvířátkům v lese donesli nadílku do krmelce. A než únor zavolá skřivánka a příroda se začne probouzet, připravujeme se na masopustní průvod. Tancujeme, zpíváme, malujeme, vyrábíme masky. Kým jsem? A kým bych chtěl být?

Moc děkujeme všem dospělým, maminkám, tatínkům,... za ohleduplný přístup ve ztížených podmínkách, za trpělivost a dodržování hygienických opatření. Učíme se vážit si obyčejných věcí a užívat si každou chvíli, každý oka-mžik. Vždyť oči se také umí smát, nejen pusa schovaná pod rouškou.

Učitelky MŠ Všenory